

‘Ο Β’. Τί γριά είν’ ἀφτή;
 ‘Ο Δ’. (σηκώνεται). Φέρετε τη λοιπόν γλήγορα.
 (μπαίνει καὶ ὁ Β’.)

‘Ο Β’. Τὸ διατάξα. (ὁ ἀξιωματικός βγαίνει).
 ‘Ο Α’. (πρὸ φίλο). ‘Ε, σὺ...κουνήσου κ’ ἐσὺ λίγο.
 ‘Εμπα μέσα νὰ εἰδοποιήσεις τὸ βεζίρη ἐσὺ...
 ‘Ο ΦΙΛΟΣ μπαίνει στὴν ἄλλη κάμερα).
 ‘Ο Γ’. (κοιτάζοντάς τον). Τὸ φόρωμα νὰ μὴ
 λείπει.

‘Ο Δ’. Δὲν τὰ καταλαβαίνω ἀφτά, ἀδερφέ.
 ‘Ο Β’. Καὶ σὲ τέτιες ὥρες ἀκόμα ἢ προτίμηση
 νὰ μὴ λείπει.

‘Ο Α’. Τί νὰ κάμει κανεῖς, κι ἀπό.... (μπαίνει ὁ
 Βεζίρης μὲ τὸ φίλο).

‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ. Τί τρέχει;
 ‘Ο Β’. Μιὰ γριὰ ζητάει νὰ σὲ ἴδῃ. Ξέρει, λέει,
 τὸ γιαντρίκὸ πού θὰ κάμει καλὰ τὸ βασιλιά.

‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ. Ποῦναι τη;
 ‘Ο Δ’. Θὰν τὴ φέρει ὁ ἀξιωματικός. Εἶναι κάτου.
 ‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ. Γρήγορα, γλήγορα λοιπόν... (ὅλοι
 πάλαι ποὺς πρῶτος νὰ βγῇ ὁ Β’. προλαβαίνει).

‘Ο Γ’. (μὲ σημεῖδια ἀπογνωστικά). Πῶς εἶναι
 τόρα, ἐξοχώτατε;

‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ. Φρίκη!...φρίκη!.... Τὸν πνίγει ἡ
 ἀσφυξία (κλαίει ἀληθινά). Παιδάκι μου, ἀφέντη μου...

‘Ο Β’. (μπαινόντας). ‘Ερχεται (μπαίνει ἡ γριὰ
 κι ὁ ἀξιωματικός φαίνεται ὡς τὴν πόρτα πού τὴν ὀ-
 δηγεῖ).

‘Η ΓΡΙΑ. Προσκυνῶ σας.
 ‘Ο ΦΙΛΟΣ (ἄξιωμα). ‘Η μάγισσα!...
 ΟΛΟΙ. ‘Η μάγισσα!...
 ‘Η ΓΡΙΑ. Ποιὸς εἶναι; (βλέποντας τὸ φίλο). ‘Η
 ἀφεντιά του; Εἶμαι ἡ μάγισσα; καὶ τί κακὸ εἶδε ἀπὸ
 τὴ μάγισσα; ‘Αν βρῖσκεται ἐκεῖ ἡ μάγισσα δὲν τὸν
 ἀφησε;

‘Ο ΦΙΛΟΣ. ‘Η μάγισσα τοῦ ‘Αρχιγανου!...
 ‘Η ΓΡΙΑ. Βεζίρη μου, ὁ ‘Αρχιγανος καὶ πάλε
 θὰν τὸ σώσει τὸ βασιλόπουλο, ὅπως ἔσωσε καὶ μένα.
 ΟΛΟΙ. ‘Ο ‘Αρχιγανος;
 ‘Η ΓΡΙΑ. Νάσκε! νάσκε...
 ‘Ο ΒΕΖΙΡΗΣ (πού συνῆρθε). ‘Αφτὸ ἤρθε νὰ μάς
 πεῖς, γριὰ; ἀφτὸ εἶναι τὸ γιαντρίκὸ σου;... (ἀγριεμένα
 κομῆτι).

(‘Ακολουθεῖ)

ΓΙΑΝΗΣ ΚΑΜΠΥΣΗΣ

‘Οσοι δὲ βροῦν δημόσια θέση ἢ ὑπαλληλία σὲ τράπεζα
 ἢ σ’ ἐφημερίδα ἐργασία πρόχειρη. ὅσοι δὲν εὐχαριστοῦν-
 ται μὲ τὴ δύσκολη καθημερινὴ δουλειά, φεύγουν στὴν ‘Α-
 μερικὴ ὅπου τρέχει τὸ χρυσάφι στοὺς δρόμους! ‘Η τυχερὴ
 ἐργασία καὶ τὸ εὐκόλο κέρδος στὴν ‘Αμερικὴ βρίσκονται
 γιατί οἱ ‘Ελληνες δὲν πρέπει νὰ κοπιᾶζουν καὶ πάρα πο-
 λύ, εἶναι πολὺτιμα ὄντια.

ΙΔΑΣ

ΕΝΑ ΜΑΓΪΧΜΑ

‘Εχω ἓνα μικρὸ ἐξάδερφο· εἶναι δὲν εἶναι δυό-
 μισι-τρίω χρονῶ. Δὲν εἶναι καθόλου «χαριτωμένο ἀγ-
 γελοῦδι»· ἀπεναντίας μάλιστα φαίνεται πὺς θὰ γί-
 νει ἓνας μάγκας πρώτης. Τὰ μάβρα του μάτια εἶναι
 γεμάτα πονηριά· κι ὅταν κανέναν ξένος τοῦ μιλήσει
 μπροστά μας, ἀφίνει τὴ σεραπεῖδα του κατὰ μέρος
 καὶ τοῦ ρίχνει κάτι ματιές, χωρὶς ὅμως νὰ γυρίσει καὶ
 τὸ κεφάλι, στραβὰ-στραβὰ μὲ τὴν κόχη τοῦ μυιοῦ,
 σὰ νὰ θέλει νὰ τὸν ζυγίσει, νὰ καταλάβει τί λογῆς
 εἶναι ἀφτός, σὰ νὰ λέγει μέσα του: «Νὰ τὸν κάνω
 φίλο, ἢ ἄραγε καλύτερα θάιναι νὰ μπήξω τίς φω-
 νές;» — Τὸν λένε ‘Αριστόδημο· μ’ ἂν τὸν ρωτήσεις
 πὺς τὸν λένε, «Τσόγγιμε» ἀπαντᾷ. ‘Ο ἄθρωπος ξέ-
 ρει μονάχα τὴν Κλητική, πού τὸν φωνάζουνε «‘Αρι-
 στόδημε», μὰ πολλὲς φορὲς σοῦ κάνει καὶ τὴν ‘Ονο-
 μαστική: «Πιὸς τῶκανε ἀφτό;» — ‘Ο Τσόγγιμε»,
 ὅπως ὅταν μὲ δεῖ φωνάζει: «Κόμι» («ἀκόμα», σὰ
 νὰ λέμε, γλήγορα), ἔρχεται ὁ Πόρος· ἀκοῖνε πού μὲ
 φωνάζουν «Φλῶρε», σκηματοῖζει λοιπόν ἀφτός ἀμέ-
 σως τὴν ὀνομαστικὴ καὶ καθὼς δὲ μπορεῖ νὰ πεῖ Φί-
 δός του «Πόρε» καὶ «Πόρες».

Καθὼς εἶμαι δάσκαλος μ’ ἀρέσουν τὰ παιδιὰ καὶ
 μ’ ἐνδιαφέρο παρκακολουθῶ τὴ σιγανὴν πρόοδο πού
 κάνουν οἱ πιδ μικροὶ στὴ γλώσσῃ τους καὶ οἱ μεγα-
 λούτσικοι στὰ ἐγγλέζικα πού τοὺς μαθαίνω — Τὸν εἶ-
 χα λοιπόν τὸ φιλαράκο μου προχτὲς στὴν ἀγκυλιά μου
 καὶ χαῖδερόμυσταν. Πότε τοῦ ἔστριβα τ’ ἀφτί, πότε
 μοῦ τραβοῦσε τὸ μουστίκι. Μὲ μπάτσιζε κείνος μὲ τὸ
 χεράκι του ἔτσι στὰ χωρατά, τὸν γαργάλεβα γὼ στὴν
 κοιλίτου πού εἶναι φοινικωτὴ καὶ ξερὴ σὰν μι-
 κρὸ ταμπούρολο (ὁ ἐρίφης ποτὲ δὲν τὴν ἀφίνει ἄδειν),
 καὶ δός του γέλοια καὶ κλωτσιές — Τὸν ρωτοῦσα:
 «Κιὼς ἐν ὁ Τσόγγιμε;» ἡ ἀπάντησι «Κιλένsh»,
 «Κιὼ ἐν ἡ μητέρα;» «Καλή». «‘Ησυχος ἐν ὁ Κῶ-
 τσος;» «‘Ησυχensh». Τὸν ρωτῶ «‘Η ‘Ελενίτου;»
 Χωρὶς νὰ πολυσυλλογιστῶ, σὰ νὰ εἶχε βαρεθεῖ ἀφτὴ
 τὴν ἀνάρτησι «‘Ησυχensh» μοῦ λέγει, χωρὶς ἄλλο
 ξέροντας πὺς τὸ «ἡσυχος» εἶναι «τριγενὲς καὶ δικα-
 τήλητον!» — ‘Εξυφνα μιὰ ἰδέα μοῖρχεται. Σὰ δά-
 σκαλος πού εἶμαι, εἶπα «‘Ας τοῦ κάνω καὶ λίγη
 γραμματικὴ νὰ δοῦμε τί ξέρει ὁ μάγκας». Τὸν γαρ-
 γάλεβα λοιπόν πάλι στὴν κοιλίτου πού γιὰ νὰ τὸν
 φέρω στὰ κέφια, τοῦ δίνω καὶ μιὰ ψυχὰ ἀμύγδαλο
 πού μοῦ βρῖσκονταν στὴν τσέπη, καὶ ξαναρχίζω τὸ διά-
 λογο, στὴν ἀρχὴ ἀργά. «Κιὼς ὁ Τσόγγιμε;» «Κα-
 λένsh», «ὁ Κῶτσος;» «Κιλένsh», «ὁ Δημητρός;»
 «‘Ατshalensh» (ἀτάσθαλος!), «ἡ μητέρα;» «Καλή».
 ‘Υστερα γληγορότερα ἀνακατέβοντας τὰ ἀρσενικὰ ὀ-

νόματα με τὰ θηλυκά, καὶ πάντα ἀπαντοῦσε μετὰ τὸ ἐπίθετο βυλμένο στὸ σωστὸ τὸ γένος. — «Ἄς τὸν μπερδέσω τώρα κομμάτι» συλλογίστηκα, κι ἀρχίζω καὶ τὸν ρωτῶ: «Ὁ Κῶτσος καλὸς ἐν ἡ καλή;» «Καλὸς» ἢ ἀπάντησι! «Ἡ Ἑλενίτσα ἡσυχη ἢ ἡσυχος;» «Ἡσυχη» ὁ διάβολος! «ὁ Δημητρός ἄτσουλος ἢ ἄτσαλη;» βάζοντας πάντα τὸ ἐπίθετο τοῦ ἀντιθέτου γένους τελεφταῖο γιὰ νὰ τὸν μπερδέσω, μὰ «Ἀτσαλὸς» ὁ τσακπίνης ἀπαντᾷ. Σὲ δέκα φορές πού τοῦ τὰ ἐπανάλαβα μόνο δυὸ φορές λάθεψε στὸ γένος, καὶ κεῖνο κατὰ τὸ τέλος πού ἄρχισε νὰ βυριέται ἀφτὴ τὴν παρὰξενη γυμναστικὴ καὶ νὰ μοῦ ζητάει «Μέντες, μέντες» σιέλει ὁ Τσόγγιμος. Τοῦδωσα καναδυὸ καὶ τὸν ἄφηκα νὰ κυλιστεῖ στὸ πάτωμα καὶ συλλογίστηκα. Ὑστερα ἀπὸ τρία-τέσσερα χρόνια(βιολογούμεστε τὰ παιδιὰ μας νὰ τ' ἀποπαιδεύσουμε μετὰ οἱ Ρωμιοὶ γιὰ νὰ μὴν τᾶχουμε στὸ σπῆτι) θὰ πάγει τὸ παιδί σκολεῖο καὶ κεῖ θὰ μάθει πὼς «τὸ μὲν καλὸς εἶναι τριγενὲς καὶ τρικαταληκτον, καλὸς, καλή, καλόν», τὸ ἡσυχος ὅμως τριγενὲς καὶ δικατάληκτον, ὁ καὶ ἡ ἡσυχος, τὸ ἡσυχον.» — Χωρὶς νὰ θέλω μοῦ ἦρτε στὸ νοῦ τοῦ Πάλλη τό:

Ψιλὴν κι' ὀξεῖαν ἀπαιτεῖ
κι' ἐμένα θὲς νὰ μοῦ φανεῖ
πὼς κάποια φώναζε φωνὴ
Βρὲ τράβα του τ' ἀφτί, βρὲ τράβα του τ' ἀφτί.

Σαραντακλήσιδες

Φ. Π. ΦΛΩΡΙΔΗΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Ἄχ πὼς τὰ νεκρολούλουδα στεφάνι
Τὰ πύθησα, τ' ἀνάκραξα, οἰεμένα!
Τόσο πού καὶ στὰ οἰείρατα μοῦ ἐφάνη
Πὼς εἶτανε τὰ μάτια μου κλεισμένα,
Τὸ νεκρικὸ πού εὐώδιαζε λιβάνι
Καὶ τὰ κεριά τρογύρω μου ἀναμμένα,
Χέρι, σταυρό, στὸ στήθι νὰ μοῦ βάνει,
Κι ὁλόγουρά μου πρόσωπα θλιμμένα.
Τὸ τελευταῖο φιλὶ ὁ παπᾶς μοῦ ψάλλει,
Καὶ με φιλεῖ ἕνας ἕνας καὶ θαυρῶζει,
Ὁ στεγνὸς τὸ νεκρόσκουτο γυρίζει
Στ' ἀχνὸ τὸ πρόσωπό μου, καὶ προβάλλει
Τὸ σκέπασμα ἕνας· κι ἄφαντὴ ἡ ψυχὴ μου
Περίλυπη κοιτάζει τὸ κορμί μου.

Σφανερὰ (Κέκρυγες)

ΣΠΥΡΟΣ ΝΙΚΟΚΑΒΟΥΡΑΣ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ (*)

8

Μὲ τράβηξε ἴσια στὸν καφενέ. Ἕνας κύριος μετὰ γιαιὰ καὶ μαλλιά μισόψαρα, μᾶς ἐγενεψε ἀπὸ ἕνα τραπέζι. Ὁ Νίκος τὸν χαιρέτησε γερμανικὰ καὶ γερμανικὰ ἔκαμε τὴ σύστασή μας. Ὁ κύριος, ἄφου εἶπε κατιτίς τοῦ Νίκου, γύρισε καὶ μετὰ ρώτησε γερμανικὰ κάτι κ' ἐμένα.

«Δὲν ξέρετε γερμανικὰ;» εἶπε ἅμα εἶδε πὼς τὸν κοίταξα μετὰ ἀνοιχτὸ στόμα.

«Οὔτε τὸνομά σας δὲν κατάλαβα», τοῦ ἀπάντησα.

«Δόκτορ Ζαμπακίδης», εἶπε καὶ μοῦ ξανάδωσε τὸ χέρι.

Ὁ Νίκος ἄρχισε νὰ μιλεῖ μαζί του γερμανικὰ. Μὰ γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν ἔπρεπε νὰ ξαναλένε κ' οἱ δυὸ τὴ φράση ρωμέικα.

«Προχώρεσε, βλέπω, ὁ ξάδερφός μου στὰ γερμανικὰ», εἶπα γιὰ νὰ πῶ κάτι καὶ γώ.

«Πολύ. ἔχει ταλέντο κ' ἐνθουσιασμὸ γι' αὐτὴν τὴ γλῶσσα. Κ' εἶναι ἀλήθεια ὡραία γλῶσσα.»

«ἔχω ἀκούσει τὸ ἐναντίο», εἶπα.

Ὁ Νίκος γέλασε: «Τᾶρέσουνε τὰ γαλλικὰ. Ἄμα ἀκούω γαλλικὰ σήγῃμαι στὰ γέλια.»

«Ὅχι δὲ μὴν εἶσαι ὑπερβολικός· καὶ τὰ γαλλικὰ εἶναι ὡραία γλῶσσα», εἶπε ὁ Ζαμπακίδης.

«Ὁραία γιὰ καλαμπούρια. Ἀστεία σὰν τὸ λαὸ πού τὴ μιλεῖ. Μὲ πιάνουνε τὰ νεῦρα μου νάκούω γιὰ φραντσέζους», φώναξε ὁ Νίκος λαγγέζοντας.

«Ποῦ τοὺς ξέρεις τοὺς φραντσέζους;» τοῦ εἶπα.

«Γινώρισα ἕνα σωρό· ὅλοι γελοῖοι. Ἐπειτα ξέρω δυστυχῶς τὴ φιλολογία τους. Γιὰ γυναῖκες. Ἐθνος πού δὲν ἔχει ἕναν ἀνώτερο ποιητὴ, ἕνα μουσικὸ, ἕνα ζωγράφου τῆς προκοπῆς. Ἀφίνω δὲ φιλόσοφο· κανένας!»

«Ἐξέχασες τὸ Ρουσσώ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ μονάχα ἕναν», εἶπε ὁ Ζαμπακίδης.

«Ἔστω μὰ κι' αὐτόνε τὸν καταδιώξαν. Ὁ Μεγάλος Φρειδερίκος τὸν ἔσωσε, ὅπως ἔσωσε καὶ τὸ Βολταίρο.»

Ὁ Ζαμπακίδης τὸν κοίταξε.

«Δὲν τοὺς σώζει ἕνας Ρουσσώ», ξακολούθησε ὁ Νίκος. «ἔπειτα κ' ἕκατὸ Ρουσσώ νάχανε βγάλει, δὲν ἐξελιώνεται τὸ κακὸ πού κάμανε στὴν ἀνθρωπότητα.»

«Ποῖο κακὸ;» ρώτησα.

«Τὴν ἐπανάστασι.»

«Κ' ἔκαμε κακὸ ἡ ἐπανάστασι;»

«Τί μεγαλύτερο κακὸ ἤθελες! Ἐδγάλε στὴ μέση τὴ μεσαιὰ τάξη.»

«Καὶ τὴν ἐπιστήμη», εἶπε ὁ Ζαμπακίδης.

«Ποῖα ἐπιστήμη; Τὴν ἀρνησι τῆς ζωῆς; Δὲ μ' ἀφίνεις, ἀδερφέ Δημητρώ· τᾶπαμε τόσες φορές· βαριέμαι τὴ συζήτησι.»

«Εἶσαι ὑπερβολικός· ἔπειτα μοῦ φαίνεται πὼς

(*) Κοίταξε ἀριθ. 442, 443, 444, 445 καὶ 446.